

เดือนจิ้งจอก 1

huskyhund เขียน KAMUI710 ภาพ

every

every

every

ทดลองอ่าน

เดือนฮันดอย 1
huskyhund เขียน KAMUI710 ภาพ

every

เดือนฮันดอย 2
huskyhund เขียน KAMUI710 ภาพ

ทดลองอ่าน

every

every

เดือนฮันดอย 2

เดือนฮันดอย 1

ทดลองอ่าน

every

เดือนอภัย 1

เดือนอ้ายดอย 1

huskyhund เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2479-9

ภาพปก KAMUI710

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 619 บาท (2 เล่มจบ)

พินพูน

กระดานถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

สำหรับ 'หมอเต๋' แล้ว 'ศิริ' ก็เป็นเพียงเด็กสาวเขาที่ต้องรับผิดชอบคนหนึ่งเท่านั้น ถึงเด็กหนุ่มจะพยายามเอาชนะใจเขาอย่างไร และแม้ว่าเขาจะใจอ่อนให้อีกฝ่าย ทุกครั้งที่เจ้าตัวทำหน้าทำตาส่งสาร แต่ยังไงเขาก็คงจะให้ในสิ่งที่ศิริต้องการไม่ได้ อยู่ดี เพราะทั้งใจเขามีแต่วินทร์มาตลอด และไม่เคยมองให้ใครมาแทนที่เพื่อนสนิท คนนี้อีกด้วย ต่อให้หมอเต๋จะรู้แก็ใจดีว่าตนเองไม่มีวันสมหวังเลยก็ตาม

เรื่องราวของคนแอบรักอย่างหมอเต๋เดินทางมาอยู่ในมือของทุกคนแล้ว สำหรับใคร ที่คิดถึงชาวแก๊งจาก 'ภูสอยเดือน' ในครั้งนี้พวกเขาจะกลับมาสร้างรอยยิ้มให้กับทุกคน อีกครั้งกับ 'เดือนอิงดอย' พร้อมการมาถึงของเด็กหนุ่มหน้าใหม่ที่จะมาขอพิชิตใจ หมอเต๋ แน่แน่นอนว่าจากวีรกรรมที่เจ้าตัวเคยสร้างเอาไว้แล้ว ความรักครั้งนี้ไม่มีทางลงเอย 'ได้ง่ายดายแน่นอน...เรื่องราวสุดวุ่นวายระหว่างหมอเต๋และเด็กสาวเขาคนนี้จะเป็นยังไง ทันตแพทย์หนุ่มหล่อคนนี้จะยอมให้ใครมานั่งอยู่ในใจแทนหมอวินเพื่อนสนิทที่แอบรัก อยู่รู้เปล่า รีบพลิกหน้าถัดไปและติดตามเรื่องราวของพวกเขากันเลยค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

Chapter 1

เหตุเกิดที่เชียงใหม่

เสียงเพลงจากวงดนตรีและนักร้องในร้านอาหารกึ่งผับของโรงแรมขนาดใหญ่ระดับห้าดาวแห่งหนึ่งในเมืองเชียงร่ายดังก้อง ภายในร้านมีแสงไฟสลัว หากบรรยายภาศครึกครื้น มีคนนั่งเต็มทุกโต๊ะ หนึ่งในโต๊ะเหล่านั้นเป็นของทันตแพทย์บางส่วนที่มาประชุมกันในโรงแรมแห่งนี้ และก็มีเดซีต สุทธากุล ทันตแพทย์จากโรงพยาบาลลำพูนนั่งร่วมอยู่ด้วย

ที่นั่งของเดซีตมีทันตแพทย์หญิงชนาบชัยขว และนอกจากภาควิชา ซึ่งเป็นหัวหน้าของเดซีตแล้ว ในโต๊ะก็มีแต่ทันตแพทย์หญิงเท่านั้น แต่ละคนตื่นเต้นดีใจเพราะไม่บ่อยนักที่จะมีทันตแพทย์หนุ่มหล่อซึ่งเคยมีดีกรีเป็นลีดมหาวิทยาลัยชื่อดังในกรุงเทพฯ มาเข้าร่วมในงานประชุม

"ไม่น่าเชื่อเลยว่าหมอเต๋จะยังโสดนะค่ะ โหมรีเปล่าเนี่ย"

ผู้ถูกกล่าวถึงยิ้มหวานรับใจอยากจะตอบไปว่าແດກແຕ່ແຫ້ວจนหัวแหลมแล้วเนี่ยครับ หากจะตอบไปตามตรงก็สงสารตัวเอง "ไม่มีใครสนใจผมนะสิครับสงสัยคงต้องอยู่เป็นโสดไปตลอดชีวิตแน่ๆ เลย"

"ที่พูดเนี่ย ได้มองตาสาวๆ ในร้านรึยังคะ" พวกเธอหัวเราะคิกคัก

ทันตแพทย์สาวคนหนึ่งหันไปถาม "หมอภูมิคะ หมอเต๋พูดจริงรึเปล่าคะ"

ภาควิชาพยักหน้าหงิกๆ "ผมรับประกันได้นะว่าหมอเต๋โสดจริงๆ ที่โรงพยาบาลไม่เคยเห็นไปไหนมาไหนกับใคร วันๆ ทำแต่งงาน ตัวติดอยู่กับแต่เพื่อนเขานั่นล่ะ"

"ว้าย น่ารักจังเลยคะหมอได้"

เจ้าของชื่อยิ้มแห้ง เพราะไอ้ที่แตกแต่หัวจนพัฒนาไปเป็นเจ้าของไร่หัวอยู่ทุกวันนี้ได้ก็เพราะเพื่อนเขาคนที่ว่านี่แหละ

ในระหว่างนั้นก็มีพนักงานถือถาดใส่แก้วค็อกเทลสีเหลืองส้มปนแดง มาเสิร์ฟให้ "Kiss on the lips ครับ มีคนฝากมาให้คุณหมอ"

เดซีตงยหน้าขึ้นขณะที่สาว ๆ ในโต๊ะวี๊ดว้าย เขาไม่ได้ถามอะไร เพียงแค่อยิ้มพร้อมกับรับค็อกเทลแก้วนั้นมา เพราะคิดว่าถ้าหากคนไหนอยากให้เรา รู้ว่ามาจากใครก็คงให้พนักงานเสิร์ฟบอกโต๊ะหรือที่นั่งมาแล้ว แต่นี่อาจจะต้องการลองเชิงดูก่อน "ขอပါใจ"

นั่งดื่มไปอีกสักพัก ภาควมก็เอ่ยขึ้น "หมอเต๋อย่าดื่มหนักนะคะครับ เดียวคืนนี้โดนใครหัวไปผมช่วยอะไรไม่ได้นา โดนหมออินต่อว่าเอาผมไม่รู้ด้วย"

"โอ๊ย ผมดื่มนิดเดียวครับ ไม่เมาหรอกครับหมอภูมิ"

ภาควมหัวเราะ "จ้ะเชิญหมอเต๋ตามสบายดีกว่า ผมแก่แล้ว ขอขึ้นไปพักก่อนละ พงษ์นี่ตื่นให้ทันรถออกนะครับ"

ทันตแพทย์หนุ่มพยักหน้าหงิกๆ "ครับ ราตรีสวัสดิ์ครับ"

"ผมไปนะทุกคน เชิญดื่มกันตามสบาย เดี่ยวผมจัดการบิลให้เอง"

"ขอบคุณค่ะ/ครับหมอภูมิ"

ผู้เป็นหัวหน้าก้าวห่างออกจากโต๊ะไปไม่กี่ก้าว พนักงานก็นำค็อกเทล Kiss on the lips แก้วใหม่มาเสิร์ฟให้

เดซีตงยกแก้วค็อกเทลในมือซึ่งเกือบจะหมดแก้วแล้วขึ้นมอง เขากวาดสายตามองไปรอบๆ ตัวช้าๆ เพราะคิดว่าคนที่ส่งมาให้ น่าจะต้องคอยสังเกตเขาอยู่ถึงได้ส่งแก้วใหม่มาพอดีเวลาแบบนี้ ทว่ามองไปทางไหนก็เห็นมีคนมองมาทางเขาเต็มไปหมด ทันตแพทย์หนุ่มขมวดคิ้ว แต่ก็หันไปยิ้มให้พนักงานเสิร์ฟ "ขอပါใจนะ" ก่อนจะรับแก้วค็อกเทลซึ่งเขาได้มาฟรีเป็นแก้วที่สองไว้

หลังจากนั้นไม่นานก็มีค็อกเทลแก้วที่สาม สี และน้ำตามมา หากไม่ใช่ค็อกเทลแบบเดียวกันกับสองแก้วแรก น่าแปลกที่สามแก้วหลังนี้มาพร้อมทั้ง

เบอร์โทรศัพท์และรอยยิ้มจากคนที่ส่งมาให้ ทันตแพทย์หนุ่มพับกระดาษทิชชูที่เขียนเบอร์โทรศัพท์ไว้ใส่กระเป๋าเสื้อพลาซายิ้มตอบสาว ๆ โต๊ะที่ส่งเครื่องดื่มมาให้ตามที่พนักงานชี้บอก

ขนาดว่าเขานั่งกับสาว ๆ เต็มโต๊ะนะเนี่ย ยังขายดีขนาดนี้ ถ้านั่งคนเดียวคงโดนจุดไปแล้ว เขาตี๋มไปยิ้มกริ่มกริมไป เนื่องจากนาน ๆ จะได้สัมผัสความรู้สึกแบบนี้สักที เพราะในยามปกติไอ้วินเพื่อนรักของเขาจะโยยความสนใจจากสาว ๆ ไปที่ตัวมันหมด

ถึงจะไม่ได้อยากถูกจับแยก แต่งานนี้คงต้องขอบคุณโรงพยาบาลที่ไม่ได้ส่งพวกเขามาประชุมพร้อมกัน ไม่อย่างนั้นเขาคงลืมไปแล้วว่าตัวเองก็ดูดีพอไปวัดไปวาไปกับเขาได้เหมือนกัน

เดซีตมองเงาสะท้อนของตัวเองในชั้น ยกมือขึ้นเสยผมพลาซายิ้ม

อา กูนี่ก็หล่อเหมือนกันนะ

เสียงดนตรีของเพลงใหม่เริ่มต้นขึ้นแล้ว เป็นทำนองเพลงที่ชวนให้รู้สึกคึกคัก ตามมาด้วยเสียงวิ๊ดว้ายจากสาว ๆ โต๊ะใกล้ๆ เวที หากนั่นก็ไม่ได้ทำให้เดซีตสนใจจะหันไปมอง เขาจับค็อกเทลในแก้วไปฟังเพลงไปเรื่อย ๆ

"อดใจไม่ไหว เมื่อได้พบหน้า ยิ่งเธอส่งยิ้มคืนมายิ่งหวันไหว"*

เสียงเพราะดีจังแฮะ

น้ำเสียงนุ่มทุ้มสะกดหูนั้นเรียกให้ทันตแพทย์หนุ่มหันมองไปทางเวที และพบว่าคนที่กำลังร้องเพลงอยู่ก็มองมาทางโต๊ะที่เขา นั่งอยู่เช่นกัน เขาขมวดคิ้ว หันมองไปรอบๆ ตัว ก่อนจะมองไปที่เวทีอีกครั้ง

"อดใจไม่ไหวทุกทีที่เจอ เพียงแค่แอบเผลอมองตาจะผิดไหม เก็บเอาไว้ฝันอยู่ทุกคืน ฉันต้องทำตัวเช่นไร"

เนื่องจากที่นั่งของเดซีตอยู่ไกลจากเวทีพอสมควร เขาจึงมองเห็นใบหน้าของคนทีร้องเพลงอยู่บนเวทีได้ไม่ชัดเจนนัก รู้แต่ว่าอีกฝ่ายใส่เสื้อยืดกับกางเกงยีน และบนศีรษะสวมหมวกแก๊ปสีดำเท่านั้น

สั๊กพัคสาว ๆ โต๊ะข้างหน้าเวทีก็ลุกขึ้นไปยืนออลล้อมเวทีซึ่งก็เป็นเวทีที่

* เพลง หวันไหว ศิลปิน บอดี้สแลม

ไม่ได้สูงนัก เป็นผลให้เตชิตมองเห็นเพียงแค่ท่อนบนของเด็กหนุ่มนักร้อง พวกเขากระโดดและเต้นไปด้วยกัน ถึงอย่างนั้นอีกฝ่ายก็ยังคงมองมาที่เขาเป็นระยะๆ

ที่เขาเหวอ

คงไม่หอรอกมั้ง ไม่รู้จักกันสักหน่อยนี่หว่า

"น่าอิจฉาสาวๆ นะคะ ครีกรีนดีจัง" ทันตแพทย์สาวที่นั่งอยู่ข้างกัน พุดขึ้น แต่เพราะเห็นว่าเตชิตทำหน้างๆ หันมองไปหันมองมาจึงเอ่ยถาม "มีอะไรเหวอคะหมอเต้"

"อ้อ เปล่าหอรอกครับ" พอเตชิตกวาดตามองไปในโต๊ะก็เห็นว่าทันตแพทย์สาวๆ พร้อมใจหันไปดูนักร้องกันหมดแล้ว

หรือนักร้องคนนั้นจะรู้จักกับใครแถวนี้วะ?

แต่แล้วเด็กหนุ่มนักร้องก็ลงจากเวทีไปทันทีที่ร้องเนื้อร้องจบ ก่อนที่ทำงานเพลงจะจบลงเสียอีก เป็นผลให้สาวๆ ตรงหน้าเวทีโวยวายกันเล็กน้อย แล้วนักร้องประจำของวงก็ขึ้นมาบนเวทีแทน

"เพลงเมื่อกี้ทุกคนคงรู้จักกันดีใช่ไหมครับ ชื่อเพลง หวันไหว้ มอบให้กับคุณผู้ชายเสื้อเชิ้ตสีฟ้าโต๊ะสีบักเป็นพิเศษเลยนะครับ โห ต้องหล่อมากแน่เลยเนี่ย คุณผู้ชายโต๊ะสีบักลูกขึ้นโชว์ตัวนิดนึงครับ" นักร้องบนเวทีเอ่ยแซว

สาวๆ ในโต๊ะกรี๊ดกร๊าด พวกเขาเริ่บสะกิดให้เตชิตลุกขึ้นกันเป็นพัลวัน ซึ่งอันนี้เขาก็ไม่รู้จักปฏิสระอย่างไ

เตชิตลุกขึ้นไปรยืม ผงกศิระะเล็กน้อยแล้วรีบนั่งลง หากทำให้ภายในร้านคึกคักมากขึ้นไปอีก สายตานับสิบๆ คู่พุ่งตรงเข้ามาที่เขาตลอดเวลา

ขณะเดียวกันโทรศัพท์มือถือที่วางไว้บนโต๊ะก็สั่นเบาๆ ทันตแพทย์หนุ่มจึงรีบหยิบขึ้นมามองรับสาย "ว่าไงครับ"

[มีงเป็นใครเนี่ย!]

"ก็คุณวรินทร์โทรมาหาใครละครับ" เตชิตพูดกลั้วหัวเราะ

[ขณลุกเว้ย แดกอะไรผิดสำแดงเหวอวะถึงพูดแบบนี้กับกูเนี่ย แล้วมีง

อยู่ไหน ทำไมเสียงดังชะมัด]

"ตอนนี้อยู่ในร้านอาหารของโรงแรมอะ เดียวโทรกลับนะ รอยแป็บ" เติชตักดวงสายพร้อมกับลุกขึ้น จากนั้นก็บอกสาว ๆ ในโต๊ะ "ผมคงต้องขอตัวก่อน พรุ่งนี้เจอกันครับ" แล้วก้าวฉับๆ ออกจากร้านไปโดยไม่สนใจคำคัดค้านของสาว ๆ ในโต๊ะเลย

ทันตแพทย์หนุ่มเดินไปบอกพนักงานโรงแรมให้จัดหาแท็กซี่ให้ ระหว่างนั้นก็เดินไปหามุมสงบรอ เขานั่งลงบนโซฟาแถวนั้นแล้วกดโทรศัพท์ออกไปหาคนที่เพิ่งโทรมาเมื่อครู "คุยได้ละเว้ย รอนานมั๊ยวะ"

[นานมาก!]

"สัส ยังไม่ถึงห้านาทีเลย!"

[มึงอยู่ไหนแล้วเนี่ย ยังอยู่ในร้านรีเปลวอะ ทำไมเสียบๆ]

"ตอนนี้ออกมาข้างนอกแล้ว"

[แหม โรง'บาลเขาให้ไปประชุมนะเว้ย มึงไปนั่งแรดอะไว้ในร้านอาหารที่ไอ้ตอนจะโป้งทำเป็นงอแง ไวยวายสารพัด ตอนนี้อยากกลับไปละดิ]

"ก็ไม่ได้ประชุมทั้งวันทั้งคืนปะวะ กูก็ต้องพักผ่อนบ้างไรบ้าง อีกอย่างนะ หมอภูมิเลี้ยงทั้งที สาวๆ ก็คะยั้นคะยอ กูจะปฏิเสธก็ยังไม่อยู่ คนมันฮอตด้วยอะมึง" เติชตีหัวเราะร่วน

[เมารียังล่ะ]

"ยังเว้ย แค่กร๊มๆ"

[อย่าเมามากนะเว้ย เดียวตื่นมากก็ได้เสียหอก]

"กูไม่นอกใจมึงหรอกน่าไอ้วิน คิดถึงกู่อ โทรมาแต่หัววันเลยเนี่ย"

[เป็นห่วงหรอกเว้ย กลัวว่าถ้ามึงอยู่คนเดียวจะเดินป้อหาทางกลับห้องไม่ถูก แล้วนี่มึงจะกลับเข้าไปในร้านอีกมั๊ย]

"ไม่ละ วะจะไปเดินเล่นที่ไนต์บาร์สักหน่อย ไปดูของฝากให้มึงง"

[โห ซึ่ง ถ้าเจอหมูยอกี่ซื้อมาด้วยนะ]

"เออๆ"

[แล้วอย่าเตร็ดเตร่นานนักละมึง]

"คร๊าบพ่อ"

[สัส!]

ไอวิน หรือวินที่วางสายไปแล้ว แต่เดซีตยังคงยิ้มหน้าบาน เขาเดินอาดๆ ออกจากโรงแรม ขึ้นแท็กซี่ตรงไปยังไนต์บาร์ซึ่งอยู่ไม่ไกลออกไปนัก

รวินท์เป็นเพื่อนรักตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายของเดซีต จนเข้ามหาวิทยาลัยและมาเป็นทันตแพทย์ใช้ทุนด้วยกัน แน่نونว่าอีกฝ่ายไม่ได้เป็นแค่เพื่อนรักธรรมดา แต่ยังเป็นคนที่เขาหลงรักมาตลอดด้วย หากก็เป็นเพียงแค่การหลงรักอยู่ฝ่ายเดียวเท่านั้น

แม้จะได้แค่รักข้างเดียว แต่เดซีตก็มีความสุขในแบบของเขา

แค่ได้มีวินท์อยู่ข้างกาย คอยดูแลห่วงใยกัน สำหรับเขามันก็ดีมากแล้ว

ทันตแพทย์หนุ่มเดินไปเลือกซื้อของฝากที่ไนต์บาร์อยู่เป็นชั่วโมง เดินเข้าเดินออกหลายร้านจนได้ข้างไม้แกะสลักตัวเล็กๆ มาเป็นของฝาก ให้เพื่อนรัก เขานั่งรอให้ชาวเขาที่เป็นคนขายสลักชื่อรวินท์ลงไปด้วย เมื่อได้ของ ที่ถูกใจแล้วก็เดินเล่นในไนต์บาร์ต่อ

ทว่าจู่ๆ ก็มีเสียงคล้ายระเบิดดังลั่น เป็นผลให้ผู้คนที่บริเวณนั้นแตกตื่น วิ่งเบียดกันไปทิศทางตรงกันข้ามกับเสียงดังนั้น บ้างก็ชนกันล้มระเนระนาด เดซีตไม่ทันตั้งตัว เขาจึงถูกผลักถูกดันให้ไหลไปตามกระแสผู้คน

ขณะที่กำลังหันรีหันขวาง สายตาของทันตแพทย์หนุ่มก็ไปสะดุดอยู่ที่ เด็กหญิงในชุดชาวเขาซึ่งถูกเบียดมาอยู่ใกล้ๆ กัน เขารีบอุ้มเธอขึ้นก่อนที่จะถูกใครเหยียบเอา จากนั้นก็มองหาตรอกเพื่อวิ่งเข้าไปหลบ

เด็กหญิงร้องไห้จ้า ดูเหมือนเธอจะพลัดหลงกับบิดามารดามา

พอเข้าไปหลบในตรอกได้ ทันตแพทย์หนุ่มก็วางเธอลง เขากอดเธอไว้ หลวมๆ พลังลูบหลังให้อย่างอ่อนโยน "ไม่ต้องร้องนะครับ เดียวที่จะพาไปหาพ่อแม่นะ" เขารอให้เด็กหญิงหยุดร้องให้อย่างใจเย็นแล้วจึงเอ่ยถาม "ชื่ออะไรครับ"

"น้ำอิงเจ้า"

เดซีตยิ้มบางพร้อมกับใช้ปลายนิ้วเกลี่ยน้ำตาออกจากพวงแก้มสีชมพู

"พี่ชื่อเต๋นะ น้องน้ำอิงไม่ต้องร้องให้ เดี่ยวพี่จะพาไปหาพ่อแม่นะ"

เด็กหญิงสะอึกสะอื้นเบาๆ "ข้าเจ้ากลัวขนาด มีคนล่นมาจน เอาตัว เจ็บแขน อยากบ๊ากบ้านแล้วเจ้า" (หนูกลัว มีคนวิ่งชนหนูหกล้ม เจ็บขาด้วย อยากกลับบ้านแล้วค่ะ)

ทันตแพทย์หนุ่มยิ้มแห้ง ภายในศีรษะเร่งแปลปนเดาความหมายของ คำเมืองที่เพิ่งได้ยินให้เป็นภาษากลางที่เขาคุ้นเคย จากนั้นก็วิ่งไปอีกเล็กน้อย เพราะกังวลว่าจะสื่อสารกับเด็กหญิงไม่เข้าใจ แล้วเขาจะพาเธอไปหาบิดา มารดาได้อย่างไรกันล่ะ ต้องพาไปส่งตำรวจแทนหรือเปลว่ะ แต่จะอธิบาย กับเธอยังไงไม่ให้ตื่นตกใจ ถ้าเธอร้องให้ คนจะมองว่าเราจะลักพาตัวเด็กไหม

"เจ็บแขนเจ้า ฮือ..." (เจ็บขาด่ะ ฮือ...) เด็กหญิงชี้ไปที่พ่อนขาของเธอ แล้วถลลกระโปรงขึ้นเล็กน้อย ตรงหัวเข่ามีรอยถลอกเลือดไหลซึม

"เจ็บขาเธอ คงล้มสินะ ไม่เป็นไร เดี่ยวค่อยกลับไปทำแผลนะ" เตชิต ตบๆ ตามกระเป๋าสี้อะเป๋ากางเกงดู โชคดีที่เขาไม่กระดากพิชชของโรงแรม ติดมาด้วย แผ่นที่สาวๆ เขียนเบอร์โทรศัพท์ใส่มาให้เขานั่นล่ะ เขาใช้ด้านสะอาด ซับเลือดให้เธออย่างเบามือ "อดทนก่อนนะครับ"

พอเห็นว่าเด็กหญิงเริ่มปากฮีบ เขาก็หลุดหัวเราะออกมาเบาๆ "เก่งมาก แล้วน้ำอิงมาทำอะไรที่ตลาด มาเที่ยวหรือ"

"ตวยฮือป้อฮือแม่มาขายของเจ้า" (ตามพ่อแม่มาขายของค่ะ)

"อ้อ โอเค จั้んคงหากันได้ไม่ยาก"

ทันตแพทย์หนุ่มยืนหลบอยู่ในตรอกนั้นจนกระแสนทางด้านนอกค่อยๆ สงบลง จากนั้นจึงอุ้มเด็กหญิงขึ้น "ปะ เดี่ยวพี่ชายจะพาไปหาพ่อแม่นะ จำได้มั๊ย ว่าร้านอยู่ที่ไหน" พอเดินออกจากตรอกก็หันซ้ายขวาพร้อมกับชี้ถาม "ไป ทางไหนครับ ซ้ายหรือขวา"

เด็กหญิงชี้ไปทางขวา เขาจึงรีบอุ้มเธอเดินไป

"ฮ้านของฮือป้ออยู่ใกล้ฮ้านแกะสลักตี๋ฮ้านนี้ตั้งตะกี้เจ้า" (ร้านของพ่ออยู่ ใกล้กับร้านแกะสลักที่พี่ชายนั่งอยู่เมื่อกี้ค่ะ)

เตชิตหยุดทีก "แกะสลัก? ร้านไม้แกะสลักนะหรือ"

เด็กหญิงพยักหน้าหงิกหงักพร้อมกับชี้ออกทาง "ไปทางพี่เค้า"

เมื่อไปถึงเพิงร้านก็พบว่าบนแผงมีผ้าคลุมปิดไว้และไม่มีคนเฝ้า ร้านรอบข้างก็ปิดไว้เช่นกัน บนถนนคนเดินมีข้าวของลี้ภัยกระเนระนาด ผู้คนเหลือเฟือหรือมั่วหมึ แต่ละคนเดินช้าๆ พร้อมกับหันมองไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง แต่แล้วจู่ๆ ก็มีเสียงดังขึ้นอีก เป็นผลให้คนที่หลงเหลืออยู่บริเวณนั้นตื่นตระหนกอีกครั้ง เติตเองก็หวาดๆ เขาจึงรีบพาเด็กหญิงหลบออกไปก่อน

"ดูไม่ค่อยปลอดภัย เราไปหาที่หลบก่อนดีกว่า เดี่ยวค่อยกลับมาใหม่ละ"

เด็กหญิงร้องไห้จ้า "อ๊อ้อแม่มีไหนบ้าง!" (พ่อแม่หายไปไหน)

"อย่าร้องคร่ำ ใจเย็นๆ ตรงนี้มันอันตราย พี่พาไปหลบก่อนนะ"

"อ๊อ้อแม่!"

โอย กรรมอะไรของกูนี่! ที่นี้มันเกิดอะไรขึ้นวะ! สภาพตอนนั้นดูแล้วเหมือนลักพาตัวเด็กมั่วยะเนี่ย! เติตวิ่งไปที่หันมองข้างหลังไปด้วย เขาเองก็หวาดๆ เหมือนกันนะ ตัวเองยังไม่รู้จะเอาตัวรอดไหม ยังเสียกกระตองลูกใครเขาก็ไม่รู้มาอีกคน

ขณะที่ชะลอฝีเท้าลงพลางหลบหายใจก็มีใครบางคนวิ่งเข้ามาคว้าแขนเขา

"มาทางนี้!"

เติตยังไม่ทันมองว่าเป็นใครเพราะมัวแต่ตื่นตกใจ อีกฝ่ายพาเขาวิ่งเข้าไปในตรอกใกล้ๆ ไปหลบอยู่ข้างหลังถึงซบขนาดใหญ่

"น้ำอิง ป้อมแม่เป็นตวยหาตัวอยู่ฮู้ก้อ" (น้ำอิง! พ่อแม่ตามหาตัวอยู่ฮู้ก้อ)

"อ้ายศรี" (พี่ศรี) เมื่อเด็กหญิงเห็นใบหน้าของคนพี่พาไปหลบ เธอก็โผล่เข้ากอดทั้งที่เติตยังกุมเธออยู่

เด็กหนุ่มคนที่เข้ามาพาหันตแพทย์หนุ่มไปหลบใส่เสื้อยืดสีดำ สวมทับด้วยเสื้อผ้าฝ้ายสีน้ำเงินเข้มหรือที่เรียกกันว่าม่อฮ่อม ท่อนล่างสวมกางเกงผ้าขาสั้นแค้เก๋กับรองเท้าแตะแบบสาน บนศีรษะสวมหมวกเก็บสีดำ ใบหน้าภายใต้หมวกใบนั้นเคร่งขรึม เขามีผิวขาวอย่างคนเหนือทั่วไป พุดคุยกับเด็กหญิงเข้าใจและดูเหมือนจะรู้จักกันดี ทำให้เติตคิดว่าบางทีเด็กหนุ่มคนนี้

อาจจะเป็นพี่ชายของน้ำอิง ถ้าจั้นก็คงจะเป็นชาวเขาที่นำของมาขายใน
ในตีบซาร์เหมือนกัน

เมื่อเตชิตวางเด็กหญิงลง เธอก็ถลาเข้าไปกอดเด็กหนุ่มไว้แน่น ร้องห้าม
ร้องให้ไม่ยอมหยุด ดูท่าจะกลัวยามากๆ ซึ่งก็ไม่แปลก ขนาดเขายังกลัวเลย
สรุปว่าไอ้เสียงดังข้างนอกนั่นคืออะไรก็ยังไม่รู้

"เจ็บแขนเจ้า" เธอเอ่ยกับเด็กหนุ่มทั้งน้ำตาเป็นอันแถม

พอเด็กหนุ่มย่อตัวลงนั่งคุกเข่าแล้วก็ล้มลงมองแผลบนหัวเข่าของเธอ
ทันตแพทย์หนุ่มจึงส่งกระดาษทิชชูในมือเขาให้

"ขอบคุณ"

แต่เขาคิดว่าเมื่อส่งเด็กหญิงคืนให้พี่ชายได้แล้วก็ควรจะหาทางกลับ
สักที "น้ำอิงเจอพี่ชายแล้วก็ค่อยยังชั่วหน่อย คราวหน้าดูแลน้องดีๆ อย่าพลัดหลง
กันอีกล่ะ"

คนตรงหน้านิ่งิ่งไป จ้องมองเขาเหม็งราวกับว่าเขาเพิ่งไปปล้นใครมา
อย่างไรอย่างนั้น "มีอะไรรีบล่า" เมื่อเด็กหนุ่มไม่ตอบอะไร เขาจึงรีบพูดตัดบท
"เอ้อ จั้น...ผมไปก่อนล่ะนะ"

ทว่าเตชิตยังไม่ทันก้าวออกไป อีกฝ่ายก็คว้าแขนเขาไว้

"ท่าจิม ตางนอกมันยังมีคนล่น ลุ่มๆ อาจจะยังอันตราย ถ้าเดี๋ยวไปส่ง
น้ำอิงหือป้อแม่ก่อน แล้วจะไปส่งคุณ" (รอเดี๋ยว ข้างนอกยังมีคนวิ่งพลุกพล่าน
อาจจะยังอันตราย เดี๋ยวไปส่งน้ำอิงให้พ่อแม่ก่อน แล้วจะไปส่งคุณ)

เตชิตฟังรู้เรื่องครึ่งไม่รู้เรื่องครึ่ง แต่ก็พอจะจับใจความได้ เขาจึงหยุดยืน
อยู่กับที่เช่นนั้น

เด็กหนุ่มหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโทรออกไป เขาพูดรัวๆ กับคน
ในโทรศัพท์ จากนั้นจึงนั่งลงบนพื้นข้างถังขยะนั่นล่ะ แล้วให้เด็กหญิงนั่งตัก

ทันตแพทย์หนุ่มยืนงง หันรีหันขวาง ไม่เข้าใจว่าทำไม่อีกฝ่ายถึงเลือก
ปักหลักข้างถังขยะแบบนี้ มันสกปรกนะเว้ย!

"นั่งก่อนคุณ"

เตชิตก้มลงมองคนพูด พอเคลื่อนไหวสายตาไปมองบนพื้นข้างๆ เด็กหนุ่ม

ก็เริ่มลั้งเล ก็แบบว่าจะนั่งตรงไหนวะ พื้นสกปรกอะ แล้วข้างๆ ก็เป็นกองขยะ

เด็กหนุ่มหันมองไปรอบๆ หยิบกระดาษหนังสือพิมพ์เก่าๆ มาวางลงบนพื้นตรงหน้าทันตแพทย์หนุ่มแล้วชี้บอก "เอ้า นั่งบนกระดาษก็ได้" (เอ้า นั่งบนกระดาษก็ได้) เขาเงยหน้าขึ้นสบตากับทันตแพทย์หนุ่ม "กะว่าจะนั่งตักผม" (หรือว่าจะนั่งตักผม)

เดวิดอยากจะด่ากลับ แต่เพราะใบหน้าที่ดูซีๆ นัยน์ตาสีน้ำตาลใสที่ดูไม่มีพิษมีภัยอะไร และน้ำเสียงนุ่มนวลเนิบช้าแบบนี้ทำให้เขาคิดไปเองว่า อีกฝ่ายอาจจะแค่ถามเฉยๆ ไม่ได้กวนประสาทเขาก็ได้ เขาจึงหยิบกระดาษหนังสือพิมพ์มาคลี่ออกแล้วนั่งลงกุ่มขมับ

ไม่ว่าออกมาเลยกู จะได้กลับไปเจอไอวินอีกไหมวะเนี่ย

ทันตแพทย์หนุ่มหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา กะว่าจะโทรไปหาวินท์ อย่างน้อยถ้าเขาไม่ได้กลับไปก็จะได้คุยกับคนที่เขารักก่อนตายล่ะวะ พอกดโทรศัพท์ออกไป เสียงเรียกเข้าดังขึ้นไม่กี่ครั้งคนที่ปลายสายก็รับสาย

[กลับโรงแรมยังวะเนี่ย]

"ยังวะ พอดีมี..." เขาชะงัก จะบอกความจริงกับเพื่อนรักก็กลัวว่าจะทำให้เป็นห่วง เดี่ยวไอวินมันเล่นใหญ่ แจ้งตำรวจ โทรบอกที่บ้านเขาให้รุ่นวายกันไปทั่วแน่

[มีอะไรวะ มึงอยู่ไหนเนี่ย กลับโรงแรมยัง]

"ยังวะ"

[ยังอยู่ไนต์บาร์หรือ ทำไมเจิบจังวะ มีอะไรรีบเล่า]

"เปล่าเว้ย พอดีเจอเด็กหลงทางวะมึง เลยรอพาเขาไปเจอพ่อแม่ก่อน"

[เจตจังวะ ยังไงก็รีบกลับห้องนะเว้ย ถึงห้องแล้วโทรมาบอกด้วย]

"เป็นห่วงกู่ออ"

[ห่วงคนรอบๆ ตัวมึงอะ เดี่ยวมึงก่อเรื่องรุ่นวาย ไ่ก่ดใครเขาไปทั่ว]

"สัส รักกูก็บอกดีๆ มะ"

[รักดี ไม่รักจะด่ามึงอย่างนี้หรือ] วินท์หัวเราะ

ทันตแพทย์หนุ่มอมยิ้ม "เออ กูก็รักมึง"

[กลับห้องแล้วอย่าลืมโทรมาล่ะ เมสเสจมาก็ได้]

"ครับ" เติชตักดวงสายไปปลางถอนหายใจยาวเหยียด พองเยหน้าขึ้น ก็เห็นว่าเด็กหนุ่มกับเด็กหญิงจ้องมาทางเขาเขม็ง เขารีบเสหลบตา ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ กว่าจะนึกขึ้นได้ว่าควรจะถามอีกฝ่ายว่าพวกเขามานั่งจุมพูกันที่ข้างถึงขยะแบบนี้ทำไม เด็กหนุ่มก็ลุกขึ้นพรวด

"อ้าว มีอะไรอีกเนี่ย" ทันตแพทย์หนุ่มทำหน้างุน แต่ก็ลุกตามอีกฝ่ายไปด้วย เมื่อชะเง้อมองไปด้านหลังถึงขยะก็เห็นว่ามีชายหญิงในชุดขาวเขาวิ่งเข้ามาตรงที่พวกเขานอนอยู่

"อื๊ออื๊อแม่!" เด็กหญิงร้องลั่นพลางวิ่งเข้าไปสวมกอดบิดามารดาของเธอ ทั้งสามกอดกันกลม แล้วสักพักชายหญิงในชุดขาวเขาก็เดินเข้ามาสวมกอดเด็กหนุ่มด้วย

ภาพที่เห็นตรงหน้าทำให้เติชตียิ้มกว้าง ครอบครัวได้พบกันเรียบร้อย เห็นแบบนี้ก็ค่อยยังชั่ว

น้ำอิงขึ้นไปทันตแพทย์หนุ่ม "อ้ายเค้าเป็นคนช่วยไว้เจ้า แล้วก็มาปะอ้ายศรีพอดี" (พี่ชายเป็นคนช่วยไว้คะ แล้วก็ได้มาเจอพี่ศรีพอดี)

บิดามารดาของเด็กหญิงจูงลูกสาวตรงเข้ามาหาเติชตี พวกเขายกมือไหว้ขอบอกขอบใจกันเป็นการใหญ่

"ไม่เป็นไรครับ น้ำอิงปลอดภัยก็ดีแล้ว"

"แล้วตางนอกเป็นมีอะไรกัน" (ตกลงข้างนอกมีอะไรกันเหวอ) เด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างกันถามขึ้น

"บ่ตาเฮาะตัวไหนเล่นบ่ถ้ำกับบ่ถ้ำ ละกะมีคนฮ้องว่าเป็นเสียงระเบิดคนกะสะดุ้ง ล่นกัน หิมตาย นี่ก็ดำหนดมาแล้ว แต่ยั้งเสาะหาคนจุดบ่ถ้ำบ่ได้เตื่อ" (ใครมันทะเล่สิ่งจุดประทัดก็ไม่วู้ครับ แล้วก็มีคนตะโกนว่าเป็นเสียงระเบิด คนเลยตกใจ วิ่งชนกันตลาดแทบพังเลย นี่ตำรวจมาแล้ว แต่ยั้งตามหาคนจุดประทัดไม่วู้ได้)

เด็กหนุ่มพยักหน้าหงึกๆ ก่อนจะหันไปหาคนที่ยืนอยู่ข้างกัน "อันเด๋วผมไปส่งคุณ" (จั่งเดี๋ยวมผมไปส่งคุณ)

"แวะไปตีร้านผมก่อนน้อ ผมอยากตอบแทนน้ำใจ" (แวะไปที่เพิงร้านของผมนะครับ ผมอยากตอบแทนน้ำใจ)

"หือ?" ทันตแพทย์หนุ่มยังไม่ทันอ้าปากตอบ บิดาของน้ำอิงก็กึ่งลากกึ่งจูงเขาให้เดินตามไปแล้ว พอเขาหันกลับไปทางเด็กหนุ่ม อีกฝ่ายก็พยักพยิดหน้าบอกว่าให้ตามไปก่อน แล้วเดินตามหลังเขามาติดๆ

สถานการณ์ภายในไนต์บาร์ก็กลับมาเป็นปกติแล้ว หากผู้คนบางตาลงไปมาก บิดาของน้ำอิงพาทันตแพทย์หนุ่มไปที่เพิงขายของของตน จากนั้นก็ชักชวนให้เข้าไปนั่งทางด้านใน

พื้นที่ด้านในเพิงร้านแคบนิดเดียว มีเสื่อเก่าๆ ปูไว้หนึ่งผืน พวกเขาทำท่าเชื้อเชิญให้เตชิตนั่งลง เขาจึงค่อยๆ ย่อตัวลงนั่ง

"เอ่อ..." ทันตแพทย์หนุ่มหันหน้าขว้าง

บิดามารดาและเด็กหญิงนั่งลงบนเสื่อด้วย รวมเด็กหนุ่มอีกคนและเตชิตก็แทบไม่เหลือพื้นที่ว่าง พวกเขาต้องนั่งเข่าชนกันเลยทีเดียว

"คืนนี้ท่าจะบาค่อยมีลูกก้าแล้ว ก็นะหยั่งกันก่อนแล้วค่อยปักเนอคับ" (คืนนี้คงไม่ค่อยมีลูกค้าแล้ว ก็นะไรสักหน่อย แล้วค่อยกลับนะครับ) บิดาของน้ำอิงเอ่ยพลางเปิดยามผ้าทอ หยิบขวดแก้วออกมา แล้วเทของเหลวใสลงในแก้วพลาสติก เขาส่งแก้วใบนั้นให้เตชิตก่อน "เหล้าข้าวโพดคับ ขอบคุณ จ้าदनักตีจ่วยน้ำอิงนะครับ" (เหล้าข้าวโพดครับ ขอบคุณที่ช่วยน้ำอิงนะครับ)

ใจเตชิตอยากจะปฏิเสธ แต่ก็เอื้อมมือไปรับแก้วมาก่อนเพื่อถนอมน้ำใจ หากขณะที่เขาอ้าอึ้ง บิดาของน้ำอิงก็รินเหล้าใส่แก้วอีกใบส่งให้เด็กหนุ่มข้างกัน

เมื่อเห็นอีกฝ่ายยกดื่มอีกๆ ทันตแพทย์หนุ่มก็เลยลองชิมบ้าง ก่อนจะเบิกตาโพลง ทำหน้าเบ้ เพราะไ้เหล้านี้มันบาดคอเขาโคตรๆ แค้บเดียวก็รู้สึกร้อนผ่าวจากลิ้นไ้ไล่ลงไปตามหลอดอาหารเลย "โอ้โห!" เขาหลุดปากอุทาน

"แส่งไปกอดับ อันผสมน้ำส้มหนอยนะอะ" (แรงไปเหวอครับ มันผสมน้ำส้มหนอยนะ) คนพูดจัดการเปิดกล่องน้ำส้ม นำมาผสมให้เสร็จ

เตชิตลองชิมอีกรอบ จะว่าไปมันก็อร่อยดี ขณะที่จิบๆ เหล้าในแก้วอยู่

มารดาของน้ำอิงก็ลุกออกไปจากเพิงร้าน แป๊บเดียวก็เดินกลับมาพร้อม
ห่อใบตองใส่ขนมสีด้าๆ ที่ตัดเป็นชิ้นๆ แล้วส่งให้เขาได้ชิม

ทันตแพทย์หนุ่มเหงื่อตกเพราะไม่เคยเห็นขนมแบบนี้มาก่อน อันที่จริง
ก็ไม่แน่ใจว่าเป็นขนมด้วยซ้ำ หากพอเขาปฏิเสธ หญิงสาวก็จะยื่นคะยอ

ทำไมไม่ต้องมาเจออะไรแบบนี้ด้วยเนีย~ เขาครวญครางอยู่ในใจ แต่
ในที่สุดก็ตัดสินใจ ใช้ไม้จิ้มขนมชิ้นมาดมๆ และส่งดู

มันก็หอมดี

"เอาใส่ปากเตอะน่า" (เอาใส่ปากเหอะนะ) เด็กหนุ่มพูด

ทันตแพทย์หนุ่มชำเลืองมองไปทางคู่ชายหญิงชาวเขาซึ่งจ้องเขากันเขม็ง
จากนั้นจึงค่อยๆ เอาขนมใส่ปาก

"ข้าวปุกลาก่อเจ้า" (ข้าวปุกอร่อยมั้ยะ) มารดาของน้ำอิงยิ้มกว้าง

เตชิตขมวดคิ้วขณะเคี้ยวหุบหุบ มันกรอบๆ เนียนๆ มีกลิ่นหอม
ในปาก จะว่าไปก็อร่อยดี "ก็...ก็ดีครับ" ความจริงอาจจะอร่อยกว่านี้ แต่เขา
คิดว่าลิ้นเขาตายด้านไปกับเหล้าเมื่อครู่แล้วแหละ

ทันตแพทย์หนุ่มนั่งกินขนมไปอีกสามสี่คำ ต้มเหล้าไปอีกนิดหน่อย
เท่านั้น เขาก็อ้วกแล้ว เพราะก่อนหน้านี้เพ็งกินม้อเย็นมาไหนจะดื่มค็อกเทล
ไปตั้งหลายแก้วอีก "ผมต้องขอตัวกลับล่ะครับ พรุ่งนี้ต้องเดินทางแต่เช้า"

บิดามารดาของเด็กหญิงพยักหน้า พวกเขายกมือไหว้ "ขอบคุณจ้านัก
คับ/เจ้า"

เตชิตลูบศีรษะน้ำอิงอย่างอ่อนโยน "คราวหน้าระวังให้ดีๆ นะ อย่าพลัด
กับพ่อแม่พี่ชายอีกล่ะ"

"ขอบคุณเจ้า" น้ำอิงยิ้มกว้าง

เมื่อเตชิตลุกขึ้น เด็กหนุ่มที่นั่งข้างกันก็ลุกขึ้นไปด้วย ทว่าเหล้าที่ดื่มเข้าไป
ดูว่าจะแรงกว่าที่คิดไว้ เป็นผลให้เขาเสียหลักเซไปเล็กน้อย อีกฝ่ายจึงช่วยพยุง

"ผมจะไปส่ง"

"ไม่ต้องก็ได้ ผมไม่เป็นไร"

"เซขนาดนี้บาปเป็นหยั่งได้ไต่ ไปเตอะ จะได้ผมก็ต้องไปตายนั่นอยู่แล้ว"

(เซชนาคนั้นไม่เป็นไรได้ไง ไปเถอะ ยังไงผมก็ต้องไปทางนั้นอยู่แล้ว)

ทันตแพทย์หนุ่มทำหน้างง แต่อีกฝ่ายก็คว้าแขนเขาเดินออกไปแล้ว เขาจึงรีบหันกลับไปโบกมือลาครอบครัวชาวเขาพร้อมกับก้าวตามเด็กหนุ่มออกไป

เด็กหนุ่มพาเดชิตไปยังมอเตอร์ไซด์เก่าๆ คันหนึ่งซึ่งจอดไว้ไม่ไกลจากตลาดนัก เขาขึ้นไปนั่งก่อนแล้วจึงหันไปพยักหน้าเป็นเชิงบอกให้ทันตแพทย์หนุ่มขึ้นมานั่งซ้อนท้าย

เขาก็เอว่ะ ดีกว่ารอแท็กซี่

เมื่อคิดได้เช่นนั้นทันตแพทย์หนุ่มก็ก้าวขึ้นนั่งซ้อนท้าย เขาจับเสื้อคนข้างหน้าไว้หลวมๆ แล้วอีกฝ่ายก็ขี่มอเตอร์ไซด์ออกไปช้าๆ

ระหว่างที่ขี่ไป เดชิตก็ชำเลื่องมองเด็กหนุ่มไปเรื่อยๆ ก็แบบว่าเขายังไม่ได้บอกเลยว่าพักที่ไหน

"เออ ไปโรงแรม XXX นะ"

"ผมอู๋" (ผมอู๋)

อ้าว ทำไมรูวะ

อ้อ บางทีอาจจะเพราะเห็นชื่อโรงแรมบนกระดาดะทิศๆที่เขาใช้เช็ดเลือดให้น้องลละมั้ง ช่างสังเกตเหมือนกันแฮะ

แต่เพราะอีกฝ่ายเจ็บเสียจนน้ำอืดอืด เดชิตจึงชวนคุย "จริงสิ คุณชื่อศิริไทมัย เห็นน้องเรียกแบบนี้"

เจ้าของชื่อไม่ตอบ แค่มพยักหน้าหงึกๆ

"ผมชื่อเดชิตนะ"

เด็กหนุ่มทำเฉย นิ่งสนิทเหมือนไม่ได้ยินที่ทันตแพทย์หนุ่มพูดเลยด้วยซ้ำ ปล่อยให้เจ้าของชื่อยิ้มแห้ง

ลัล เหมือนโดนตอกหน้ากลายๆว่า ไม่ได้ถาม เลยเขี่ยไม่น่าชวนคุยด้วย ให้เสียฟอร์มเลยแม่ง เดชิตบ่นในใจ

ลั๊กพักเด็กหนุ่มก็ขี่มอเตอร์ไซด์เข้าไปจอดด้านหน้าโรงแรม

"ขอบใจที่มาสงนะ" ทว่าอีกฝ่ายก็ยังไม่พูดอะไร ทำหน้านิ่งไม่เหือไม่อือ

อะไรทั้งนั้น ทันตแพทย์หนุ่มจึงได้แต่ทำหน้าเฉยๆ อีกรอบ "ผมไปละ"

แต่เมื่อเตชิตจะเดินเข้าไปในโรงแรม เด็กหนุ่มก็ดับเครื่องยนต์ มอเตอร์ไซด์ ส่งกุญแจให้พนักงานต้อนรับของโรงแรมที่เดินเข้ามาหา จากนั้นก็เนียนเดินเข้าไปในโรงแรมพร้อมกันกับเขาด้วยซะงั้น

เตชิตขมวดคิ้ว จอดมอเตอร์ไซด์ทิ้งไว้อย่างนั้นอะเหวอ มอเตอร์ไซด์ก็มี Valet Parking ด้วยเหวอวะ หรือว่าเด็กนี่ก็พักที่นี้วะ แล้วพอมแม่กับน้องล่ะ?

แต่เดี๋ยวก่อน ถ้าเป็นคนที่นี่ก็ไม่น่าจะพักโรงแรมไม่ใช่เหวอวะ

ทันตแพทย์หนุ่มหยุดยืนอยู่ในบริเวณห้องโถงใหญ่ของโรงแรม แต่พอเขาหยุด อีกฝ่ายก็หยุดด้วย

อะไรวะเนี่ย

"เอ่อ คุณตามผมมาทำไม"

เด็กหนุ่มไม่ตอบ แถมยังทำเมินเขาต่อได้อีก

เตชิตงงหนัก ในเมื่อไม่อยากจะคุยเขาไม่คุยด้วยก็ได้วะ คิดไปพลางสาวเท้าตรงไปยังลิฟต์โดยสาร ระหว่างทางก็เดินผ่านทั้งพนักงานโรงแรมและแขกเหรื่อมากมาย แต่เด็กหนุ่มก็ยังเดินตามเขามาติดๆ แล้วก็ไม่มีพนักงานคนไหนหยุดทักอะไรอีกฝ่ายเสียด้วย จะมีก็แต่ผงกศีรษะและส่งยิ้มให้อย่างเป็นมิตร

หรือพวกพนักงานในโรงแรมอาจจะคิดว่าเด็กหนุ่มมากับเขา?

แยแล้วกู! เหมือนหิวเด็กเข้าโรงแรมไหมวะเนี่ย!

พอหันไปมอง อีกฝ่ายก็ยังทำเป็นไม่รู้ไม่ชื้ออยู่ข้างๆ กัน

ไอ้เด็กนี่มันอะไรกันวะเนี่ย!

ขณะที่ยืนรอลิฟต์ เตชิตก็ถามเด็กหนุ่มอีก "คุณตามผมมาทำไม"

คนอ่อนวัยกว่าส่ายหน้า แล้วก็เบือนหน้าไปอีกทาง

"คุณพักที่นี้ หรือทำงานที่นี้เหวอ"

"อือ"

"อย่างไหนล่ะคุณ"

"ตั้งสองอย่าง" (ทั้งสองอย่าง)

เดชิตทำหน้ายุ่ง แต่ที่ช่างเถอะ เขารีบกลับห้องของตัวเองดีกว่า เมื่อประตูลิฟต์โดยสารเปิดออก เขาก็รีบก้าวเข้าไปทันที แล้วก็เป็นอย่างที่คิด เด็กหนุ่มก้าวตามเขาเข้ามาด้วย

ทันตแพทย์หนุ่มชักจะระแวงหนัก คิดว่าถ้าไอ้เด็กนี้เดินตามเขาออกจากลิฟต์ไปที่ห้องพักอีก เขาจะเรียกพนักงานมาจัดการหิ้วออกไปทิ้งหน้าโรงแรมเลยแม้

พอลิฟต์โดยสารไปหยุดอยู่ที่ชั้นที่เขาพัก เขาก็รีบเดินออกจากลิฟต์ไปพร้อมกับหันกลับไปมองว่าอีกฝ่ายตามมาด้วยหรือไม่ ทว่าเด็กหนุ่มยังคงยืนนิ่งอยู่ในลิฟต์ ไม่หันมองมาทางเขาเลยด้วย แล้วบานประตูลิฟต์ก็ปิดไป

"เออ สงสัยคงทำงานที่นั่นจริงๆ แหละ" เดชิตหัวเราะพลางส่ายหน้าไปมา "ไอ้เด็กบ้า บอกกันดีๆ ก็ไม่ได้ ปล่อยให้ระแวงอยู่ได้"

ทันตแพทย์หนุ่มเดินกลับไปที่ห้องพักของตน เมื่อเข้าไปในห้องได้ก็รีบหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเพื่อโทรไปรายงานเพื่อนรักตามที่อีกฝ่ายสั่งไว้

เสียงเรียกเข้าดังขึ้นสี่ห้าครั้งแล้วกว่าคนที่ปลายสายจะกดรับ ทว่าเสียงในโทรศัพท์กลับไม่ใช่ของคนที่เดชิตรอคอย เขาถอนหายใจหนักๆ ใส่คนในสาย

"ไอ้น้องพิงค์ บ้านไม่มีที่นอนรีใจ ใครบ้างรูปเรียกมา ไอ้วินไปไหนแล้วละ" เขาถามเสียงขุ่น

[แหม ไม่ต้องทำเสียงดุใส่ผมก็ได้พี่ ก็พี่เต้ไม่อยู่ พี่วินเหงาอะ ผมเลยต้องมานอนเฝ้า แต่ตอนนี้พี่วินเหนื่อยจัด หลับไปแล้วครับ]

"แล้วทำไมคุณไม่หลับไปด้วยล่ะ!"

[ก็เห็นพี่วินเป็นหวัดพี่ ผมเลยอยู่รอให้ "ไอ้ผมก็กลัวว่าพี่จะหน้ามืดไปจุดใครเขาเข้าแล้วไม่ยอมกลับโรงแรมอะดี"]

"ไอ้เด็กแวร ไปนอนเลยไป ผมจะนอนแล้ว พรุ่งนี้ต้องตื่นเช้ามากด้วย"

[ผืนดินะพี่ แต่ไม่ต้องผืนถึงพี่วินนะ ผมขอร้อง เดี่ยวผืนเปียกขึ้นมาส่งสารคนเปลี่ยนผ้าปูที่นอนโรงแรมวะ] คนที่ปลายสายหัวเราะร่วน ชวนให้เดชิตอยากกลับไปเตะปากเขาที่เสียงใหม่เสียเดี๋ยวนั้น เด็กหนุ่มรีบวางสายไป

ก่อนจะโดนคำพูดใหญ่

"ไอ้เด็กผี! ไอ้กินเหินอะไรดีในตัวมันนักจะเนีย!" เติชิตพึมพำ จากนั้นก็
ทิ้งตัวลงนั่งบนเตียงพลางทอดถอนใจ

ไซ คนที่เขารักนะ มีแฟนเป็นตัวเป็นตน แถมยังรักกันมากด้วย ส่วนเขาก็
แตกแห้วไปวันๆ อยู่ที่นี่ไง แดกจนมีแห้วฝั่งลึกในดีเอ็นเอแล้วเนีย เวลานี้แค่ได้
อยู่ใกล้ซิด ได้เป็นเพื่อนสนิทก็ดีถมไป แต่ก็ต้องอดทนมองดูคนที่เขารักมี
ความสุขกับแฟนไปเรื่อยๆ แบบนี้นี่ละ

จะเรียกหมามองเครื่องบินก็ยังใกล้เคียงไป เรียกหมามองดาวพลูโตเลยเหอะ
คิดแล้ววันทอ ปวดใจจับหาย

เติชิตล้มตัวลงนอน ตอนแรกก็อยากจะนอนนิ่งๆ หายใจทิ้งไปเรื่อยๆ แต่
คิดไปคิดมา หรือเขาจะลงไปหาอะไรดีที่แก้มที่ผับข้างล่างดีวะ

ระหว่างนั้นเสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น ทันตแพทย์หนุ่มจึงผงกศีรษะขึ้นมอง
ดึกปานนี้ใครมาเคาะประตูห้องเขาวะ พวกทันตแพทย์ที่มาประชุม
เหมือนกันงั้นหรือ

เติชิตจำใจต้องจัดตัวเองออกจากเตียง เขาเดินโซเซไปที่ประตูห้อง
พอเกาะบานประตุมองผ่านช่องตาแมวแล้วก็สะดุ้งเฮือก "เฮ้ย!"

เด็กหนุ่มที่ยืนอยู่หน้าห้องยกถุงในมือขึ้น ซึ่งคนที่อยู่ในห้องจำได้ดีว่า
เป็นถุงของฝากที่เขาซื้อไว้ให้วินท์ ทันตแพทย์หนุ่มจึงเปิดประตูห้องออกทันที
แล้วทั้งสองก็ยืนประจันหน้ากัน

"เอ้อ ผมคงทำหล่น ขอบ..." ทว่าพอเติชิตเอื้อมมือไปหยิบ อีกฝ่ายกลับ
ชักมือหนี เป็นผลให้ทันตแพทย์หนุ่มชักสีหน้าทันควัน "เฮ้ย! คุณ!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624799.html>